

JOŽE BAŠA IN VODA V OČEH

JOŽE BAŠA

KAKO SE JE ZGODILO NAJVEČJE
FILMSKO ODKRITJE LANSKEGA
LETA ALI ZAKAJ JE JOŽE BAŠA
MORAL POSNETI SVOJ FILM. IZ
PRVE ROKE.

Dobil sem besedo, da lahko svobodno predstavim svoj pogled na filmsko umetnost, lahko tudi življenje, če hočete. Poskušal bom kar najbolje poslušati svoj notranji glas in ga vpeti v smiselne stavke. Mogoče se sliši čudno, toda že pred leti, v času moje rosne mladosti, me je spreletel srh, ko sem se nenadoma zavedel človeške minljivosti. Takrat sem se odločil, da bodo moje prihodnje življenjske poti nekonvencionalne, in kmalu zatem sem na njih zatipal svoj izraz. Nekaterim zanimivo ozadje, da se dvajsetletnik, študent fizike, loteva projekta celovečernega filma, se mi ne zdi nič posebnega. Enostavno sem začel uživati v izzivih, izkušnje in doživljanja pa so me notranje radostili. Ničesar se nisem bal. Že od mladih nog me je razganjalo od radovednosti, obsedlo me je vse, od naravnih zakonov do razumevanja družbe ter človeške duševne plati. Slednja me je očarala s svojo mističnostjo, zato sem ji posvetil malce več časa. In ugotovil, da je moja zunanost le zrcalo moje notranjosti. Življenje se mi je zarotiralo na glavo, vrnitev v prejšnje stanje ni bila več možna. Čas mladosti sem pustil za sabo in protagonistu pripisal podobne notranje boje z mladostniškimi ranami, ki so jim sledili sprejemanje novih spoznanj, želja po novem življenju in navezava na domače okolje. Zgodba je kar vrela v meni, pozneje pa iz mene. Energija je prosila za prelevitev, hotela je izbruh, da se udejanji v pravi obliki, v pravem kanalu. Trenutki nezadovoljstva so v meni sprožili kreativnost, ki sem jo z vsakim novim dnem pridno brusil in jo negoval, da ni izpuhtela. Vse, kar sem imel, so bili kamera, trije kovanci in resnica. Omeniti velja tudi jednako željo, podprto z dobrosrčnimi soustvarjalci. Iskrenost je krepila svoboda neodvisnosti. Eisenstein

je menil, da se vsak rodi kot genij, treba se je le znebiti ovir in predsodkov ter ohraniti čistost duše. Čistost sem dosegel tudi z digitalnostjo, ki mi je omogočila, da sem lahko naredil nekaj, kar je bilo prej dostopno le velikim. Digitalna revolucija je poskrbela, da so stvari okrog snemanja filma postale veliko lažje, kot so bile. Digitalizacija tako počasi diha za ovrtnik velikemu bratu, filmskemu traku, zato sem tudi mnenja, da si digitalni filmi zaslužijo enakovredno obravnavo s strani kritičnega očesa. Vprašajmo se recimo, kako bi bilo, če bi stari filmski mojstri svetovnega kova imeli na voljo digitalno tehniko že pred petdesetimi leti. Bi bila zaradi tega njihova dela vredna manj? Bi trpela njihova izvirnost? Umetnost je namreč univerzalna, je absolutna resnica za umetnika, on sam pa je le suženj, ki vedno znova plačuje za svoj dar. Film je zdaj dostopen množicam, te pa imajo množice idej in sporočil.

Kako se je nekega dne rodil moj film? Prav tistega nekega dne sem začutil tesnobo, neopisljivo, moja ustvarjalnost je klicala po novem mediju. Rekla je film. Tri leta nazaj sem imel idejo in ideje, iz tega kupa je počasi začel rasti scenarij, ki je sprožil vrsto drugih zahtev.

Navkljub skromnim sredstvom je bil osnovni gradnik projekta dobrosrčnost ljudi. Vsem sodelujočim sem zato izredno hvaležen, da so verjeli v film, ki brez njih ne bi ugledal platna. Zadnja tri leta sem tako tiho opazoval te trenutke in sanjal o njih v kadrih, misel, kaj bo potem, me ni begala, preživela je le ena želja, da končam film in pustim za sabo sled.